

Sygn. akt II K 828/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: staż. Jakub Meisinger

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie - ---

po rozpoznaniu w dniach: 11 stycznia 2017 r.

sprawy Ł. B., s. A. i I. z d. N., ur. (...) w T.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 13 marca 2006 r. w sprawie V K 112/06 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, przy czym postanowieniem z dnia 11 lipca 2007 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, kara wykonana w całości w okresie od 7 września 2007 r. do dnia 7 lutego 2008 r.;

II. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie V K 157/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 27 maja 2009 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, kara wykonana w całości w okresie od 3 października 2009 r. do dnia 3 kwietnia 2010 r.;

III. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22 czerwca 2009 r. w sprawie II K 107/09 za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda, które to kary zostały połączone i została wymierzona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych - przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 11 września 2014 r. zarządzono wykonanie orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, natomiast postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 3 lutego 2015 r. uwzględniono wniosek skazanego i przywrócono termin do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 11 września 2014 r., uwzględniono zażalenie i uchylono postanowienie z dnia 11 września 2014 r. w przedmiocie wykonania kary pozbawienia wolności, a także umorzono postępowanie wykonawcze i zarządzono natychmiastowe zwolnienie skazanego, natomiast skazanie uległo zatarciu z mocy prawa;

IV. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22 listopada 2010 r. w sprawie II K 770/10 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, kara wykonana w całości w okresie od 7 stycznia 2012 r. do dnia 7 listopada 2012 r.;

V. Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 29 sierpnia 2014 r. w sprawie SG 34/14 za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku oraz karę grzywny w rozmiarze 20 stawek dziennych po 50 złotych każda, przy czym postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, dnia 24 lutego 2016 r. wykonano karę

grzywny, natomiast postanowieniem z dnia 11 marca 2016 r. karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 90 dni, która będzie wykonywana od 30.04.2017 r.;

VI. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie II K 860/14 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie II K 557/14 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 2 września 2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

VIII. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 6 maja 2016 r. w sprawie II K 227/16 za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara wykonywana od dnia 22 lipca 2016 r.;

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 573 § 1 k.p.k. oraz art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 87 § 1 k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) łączy kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec skazanego Ł. B. wyrokami:

Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 29 sierpnia 2014 r. w sprawie SG 34/14,

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie II K 860/14,

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie II K 557/14,

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 6 maja 2016 r. w sprawie II K 227/16

i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wskazanych w pkt. I sentencji wyroku pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I kary łącznej zalicza skazanemu okres odbywania kary w sprawie II K 227/16, tj. od 22 lipca 2016 r. do 18 stycznia 2017 r. oraz okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie II K 860/14, tj. od 16 lipca 2014 r. do 25 listopada 2014 r.;

IV. na mocy art. 572 k.p.k. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw umarza postępowanie w kwestii objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w wyrokach wskazanych w pkt. I, II i III części wstępnej wyroku ze sobą oraz z karami wymienionymi w pkt. I wyroku;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. B. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem pomocy prawnej udzielonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu w tym 27,60 (dwadzieścia siedem 60/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) nie pobiera od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Sygn. akt II K 828/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem z dnia 21 września 2016 r. skazany Ł. B. wniósł o połączenie kar jednostkowych orzeczonych wobec niego wyrokami w sprawach II K 860/14, II K 227/16 i II K 557/14 Ko 1406/16.

(dowód: wniosek skazanego – k. 2)

Ł. B. został skazany na podstawie następujących orzeczeń jednostkowych:

I. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 13 marca 2006 r. w sprawie V K 112/06 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, przy czym postanowieniem z dnia 11 lipca 2007 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, kara ta została wykonana w całości w okresie od 7 września 2007 r. do dnia 7 lutego 2008 r.;

II. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie V K 157/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 27 maja 2009 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, kara ta została wykonana w całości w okresie od 3 października 2009 r. do dnia 3 kwietnia 2010 r.;

III. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22 czerwca 2009 r. w sprawie II K 107/09 za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda, które to kary zostały połączone i została wymierzona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych - przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 11 września 2014 r. zarządzono wykonanie orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, natomiast postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 3 lutego 2015 r. uwzględniono wniosek skazanego i przywrócono termin do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 11 września 2014 r., uwzględniono zażalenie i uchylono postanowienie z dnia 11 września 2014 r. w przedmiocie wykonania kary pozbawienia wolności, a także umorzono postępowanie wykonawcze i zarządzono natychmiastowe zwolnienie skazanego, natomiast skazanie uległo zatarciu z mocy prawa;

IV. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22 listopada 2010 r. w sprawie II K 770/10 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, kara ta została wykonana w całości w okresie od 7 stycznia 2012 r. do dnia 7 listopada 2012 r.;

V. Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 29 sierpnia 2014 r. w sprawie SG 34/14 za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku oraz karę grzywny w rozmiarze 20 stawek dziennych po 50 złotych każda, przy czym postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, dnia 24 lutego 2016 r. wykonano karę grzywny, natomiast postanowieniem z dnia 11 marca 2016 r. karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 90 dni, która będzie wykonywana od 30 kwietnia 2017 r.;

VI. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie II K 860/14 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie II K 557/14 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 2 września 2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

VIII. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 6 maja 2016 r. w sprawie II K 227/16 za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara wykonywana od dnia 22 lipca 2016 r.

(dowód: karta karna – k. 7-8v, 63-64v, odpis wyroku – k. 35-37, 46-47, 48-49, 50-51, 52-53, 54-54v, 56-57, odpis postanowienia - k. 79, informacje z bazy NOE-SAD – k. 9-18, 72-77, opinia o skazanym – k. 30, 68, informacja o pobytach i orzeczeniach – k. 32-33, 70-71, odpis postanowienia – k. 136 akt VI Ko 1399/14 (II K 107/09), odpis postanowienia – k. 175 akt VI Ko 1399/14 (II K 107/09), zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy – k. 180 akt VI Ko 1399/14 (II K 107/09))

Z opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w S. wynika, że Ł. B. jest bezdzietnym kawalerem. W izolacji penitencjarnej przebywa od 25 lipca 2016 r. Jego zachowanie w trakcie odbywania kary zostało uznane za przeciętne. Został pięć razy wyróżniony nagrodą regulaminową. Nie był karany dyscyplinarnie. W stopniu poprawnym przestrzega porządek i dyscyplinę obowiązującą w jednostce. W stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo. W sprawach bytowych zgłasza się do wychowawcy. Zgodnie układa sobie także relacje interpersonalne z innymi osadzonymi. Nie deklaruje występowania trudności o charakterze adaptacyjnym. Nie deklaruje przynależności do struktur nieformalnych. Nie odnotowano negatywnych zachowań na tle podkultury przestępczej. Czas wolny poświęca na oglądanie programów telewizyjnych i czytanie prasy codziennej. Uczestniczy w zajęciach kulturalno-oświatowych i rekreacji sportowej, organizowanych w ramach oddziału. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym. Od 7 września 2016 r. jest zatrudniony nieodpłatnie przy wydawaniu posiłków w oddziale mieszkalnym. Skazany uczestniczył i ukończył kurs „Pracownik ogólnobudowlany” w ramach programu P.. W rozmowach indywidualnych deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa oraz dotychczasowego trybu życia. Kontakt zewnętrzny w formie widzeń utrzymuje z najbliższą rodziną. Otrzymuje także pomoc materialną. Nie korzystał z zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego. Prognoza penitencjarna skazanego na dalszy pobyt w warunkach izolacji więziennej kształtuje się pozytywnie.

(dowód: opinia o skazanym – k. 31, 69)

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną w wyroku łącznym w odniesieniu do kar orzeczonych różnymi wyrokami (art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k.), a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa. Na uwadze należało mieć fakt, że z dniem 1 lipca 2015 r. znowelizowano przepisy określające zasady łączenia kar w wyroku łącznym. Zasadą jest, że do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r. nie stosuje się nowych przepisów działu IX Kodeksu karnego regulującego zasady łączenia kar (art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2015 r., poz. 396). Jednocześnie jednak ustawodawca przewidział wyjątek od tej zasady. Mianowicie stosuje się przepisy nowe, jeżeli zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 r. Z tym ostatnim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Ostatni chronologicznie wyrok skazujący Ł. B. (wydany w sprawie II K 227/16 Sądu Rejonowego w Tczewie) zapadł w dniu 6 maja 2016 r., tj. po dniu wejścia w życie nowych przepisów. Powyższa okoliczność „otwierała” możliwość (i jednocześnie konieczność) połączenia skazanemu wszystkich orzeczonych prawomocnie za przestępstwa kar, które przynajmniej w części nie zostały jeszcze wykonane. Z wymienionych w części wstępnej wyroków na moment orzekania przez Sąd wykonaniu, przynajmniej w części, podlegały wyroki: Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 29 sierpnia 2014 r. w sprawie SG 34/14, Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie II K 860/14, Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie II K 557/14 oraz Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 6 maja 2016 r. w sprawie II K 227/16. Ponadto wymierzono za nie kary ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności, a więc kary podlegające łączeniu (art. 87 § 1 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k.). W związku z powyższym te kary należało połączyć.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną od najwyższej z kar do ich sumy. W tej sytuacji sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najsurowsza z kar orzeczona wyrokiem w sprawie II K 557/14) do 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar orzeczonych poszczególnymi wyrokami):

6 miesięcy ograniczenia wolności - sprawa SG 34/14, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności kara ta odpowiada karze 3 miesięcy pozbawienia wolności,

10 miesięcy pozbawienia wolności - sprawa II K 860/14,

2 lata pozbawienia wolności - sprawa II K 557/14,

6 miesięcy pozbawienia wolności – sprawa II K 227/16.

Zgodnie z treścią art. 85a k.k. orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. O ile powyższe przesłanki niewątpliwie należy uwzględniać przy wymiarze kary łącznej nie oznacza to zdaniem sądu, że należy całkowicie zrezygnować z wcześniej wypracowanych w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego zasad orzekania kary łącznej. Wyrażenie „przede wszystkim” użyte przez ustawodawcę w treści art. 85a k.k. oznacza, że nie są to wszystkie okoliczności, jakie sąd powinien mieć na uwadze orzekając karę łączną.

Powszechnie przyjmuje się, że istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej: zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. (...) kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. (...) absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. (...) asperacji polega zaś na zaostrzeniu najsurowszej z wymierzonych kar jednostkowych.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że kara łączna powinna być tym więcej zbliżona do dolnej granicy (zasada absorpcji), im bardziej ścisły jest związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami; im związek ten jest luźniejszy, kara łączna winna tym więcej zbliżać się do górnej jej granicy (zasada kumulacji). Związek ów polega na odległości czasowej między poszczególnymi przestępstwami, zbliżonym sposobie działania, na tożsamości osób pokrzywdzonych, wspólności ich dóbr itp. (por. wyrok SN z dnia 2.12.1975 r. w sprawie Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33).

W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywów bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19.01.2005 r., II AKa 274/04, KZS 2005/1/14).

Jednocześnie w orzecznictwie podkreśla się, że zarówno zastosowanie zasady kumulacji, jak i zasady całkowitej absorpcji stanowi wyjątek, który powinien występować jedynie w wyjątkowych sytuacjach. Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem całkowitą absorpcję można zastosować tylko wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową albo gdy orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego.

Przy tym związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść sprawca za popełnione przestępstwa. Bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, a także nawet podobieństwo tych przestępstw

nie jest tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczała albo eliminowała jakiekolwiek dyrektywy, które trzeba uwzględnić przy wymiarze tej kary.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy sąd uznał, że ani zastosowanie w pełni zasady absorpcji ani odwołanie się w całości do zasady kumulacji nie byłoby zasadne. Skazany kierował swoje działania przede wszystkim przeciwko dobru w postaci cudzego mienia, jednakże dokonywał tego w różnorodnych formach. Skazany dopuścił się kradzieży, oszustwa oraz rozboju, czym godził nie tylko w cudze mienie, ale również zdrowie innej osoby. W tym zakresie skazany działał na szkodę różnych pokrzywdzonych. Ponadto skazany dopuścił się również czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. O ile zachodzi pewna bliskość czasowa pomiędzy czynami objętymi postępowaniami w sprawach II K 557/14 i II K 860/14, gdyż zostały popełnione w kwietniu i lipcu 2014 r., o tyle innych przestępstw skazany dopuścił się w znacznym odstępie czasu, tj. we wrześniu 2012 r. i w styczniu 2016 r.

Biorąc pod uwagę powyższe sąd nie zdecydował się na stosowanie żadnej ze skrajnych zasad wymierzania kary łącznej. Przeciwno zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przemawiała różnoczasowość działania skazanego oraz godzenie w różne dobra prawne. Przeciwno zastosowaniu zasady kumulacji z kolei przemawiał fakt, że zdecydowana większość czynów, za które został skazany godziła w cudze mienie.

Orzeczonej karze łącznej winna być zdaniem sądu stosunkowo surowa, inaczej nie spełni celów wychowawczych względem skazanego. Fakt popełnienia kilku przestępstw powinien znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej. Na uwadze należało mieć w końcu i to, że objęte węzłem wyroku łącznego kary za skazania jednostkowe nie są jedynymi wyrokami skazującym. Ł. B. był wcześniej karany na kary bezwzględne pozbawienia wolności i pomimo odbycia tych kar nie zmienił swojego postępowania, popełniając po wyjściu na wolność kolejne przestępstwa. Orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze mogłoby wywołać w społecznej świadomości prawnej wrażenie, że sprawy wielu przestępstw traktowane są łagodniej, aniżeli sprawy pojedynczych przestępstw. W tej sytuacji sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta w sposób należyty uwzględnia dyrektywy określone w treści art. 85a k.k. Jednocześnie z uwagi na górną granicę, do której sąd mógł wymierzyć karę łączną, nie sposób jej uznać za rażąco surową.

Wszelkie pozostałe środki podlegają odrębnemu wykonaniu (art. 90 § 1 k.k.), o czym sąd orzekł w pkt. II wyroku, a na poczet orzeczonej kary łącznej sąd zaliczył skazanemu okres wykonywania tych kar (art. 577 k.p.k.), o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

W pkt. IV na mocy art. 572 k.p.k. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Sąd umorzył postępowanie w kwestii objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w wyrokach wskazanych w pkt. I, II, III i IV części wstępnej wyroku ze sobą oraz z karami wymienionymi w pkt. I wyroku łącznego.

Skazanemu została udzielona pomoc prawna przez obrońcę ustanowionego z urzędu. O kosztach tej pomocy orzeczono mając na uwadze regulacje § 1, § 4 ust. 1, 2 i 3 oraz § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801). Zgodnie z wyżej przytoczonymi przepisami podstawą ustalenia wynagrodzenia adwokata ustanowionego z urzędu jest 1/2 stawki maksymalnej, która w sprawie o wydanie wyroku łącznego wynosi 240 zł. Sąd nie znalazł podstaw do ustalenia opłaty w wysokości wyższej niż 1/2 stawki maksymalnej. Zgodnie z treścią § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia kwota 120 zł została powiększona o stawkę podatku od towarów i usług (120 zł x 1,23 = 147,60 zł).

W pkt. VI na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych mając na uwadze osadzenie skazanego i brak środków i możliwości zarobkowych sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.